

РЕШЕНИЕ

№ 244

гр. София, 06.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 64 СЪСТАВ, в публично заседание на втори ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МИРОСЛАВА П. ИЛЕВА

при участието на секретаря СВЕТОСЛАВА В. ОГНЯНОВА
като разгледа докладваното от МИРОСЛАВА П. ИЛЕВА Гражданско дело № 20211110141215 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.310 и сл. ГПК.

Б. Р. С. е предявил искове по чл.344, ал.1, т.1, т.2, т.3 КТ, вр. чл.225, ал.1 и чл.225, ал.2 КТ срещу „Т.С.Ц.“ ДЗЗД, БУЛСТАТ ***** за признаване за незаконно и отмяна на уволнение, извършено на основание чл.325, ал.1, т.1 КТ със заповед № 210/01.07.2021г., издадена от управителя на ответното дружество, за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност „организатор дейности“ и за заплащане на сумата от 950 лева (след допуснато увеличение на размера на иска) – обезщетение за започване на по – ниско платена работа за периода от 02.07.2021 г. – 02.08.2021г., ведно със законната лихва от 14.07.2021г. (дата на подаване на исковата молба) до окончателното плащане и за сумата от 8000 лева (след допуснато увеличение на размер на иска) – обезщетение за оставане без работа поради уволнението за периода 03.08.2021г. – 02.01.2022г., ведно със законната лихва от 14.07.2021г. (дата на подаване на исковата молба) до окончателното плащане.

Ищецът твърди, че работил при ответника на длъжността „организатор дейности“ въз основа на трудов договор, сключен за неопределено време, като започнал работа през месец ноември 2010г. на длъжност „шофьор“. Трудовият му договор бил прекратен със заповед № 210/01.07.2021г. на основание чл.325, ал.1, т.1 КТ – по взаимно съгласие. Счита уволнението за незаконно, защото не е отправял молба до ответника за прекратяване на трудовия договор по взаимно съгласие. На 01.07.2021г. бил поканен от управителя и му било връчено копие от посочената заповед за прекратяване на трудовия, която заповед той не бил подписал. Излага съображения, че подписването на заповед за прекратяване на трудовия договор не е равнозначно на дадено от работника/служителя съгласие за прекратяване на трудовия договор на основание чл.325, ал.1, т.1 КТ и поради това не е осъществен фактическият състав на соченото прекратително основание. Оспорва заповедта за прекратяване на трудовия договор като неавтентична в частта на положения от негово име подпис, като поддържа, че подписът не е негов, а ако се окаже, че е негов – бил пренесен върху документа с техническо средство, евентуално – бил подписал заповедта при постъпването си на работа още през 2010г. Навежда довод за злоупотреба с право от страна на работодателя при прекратяване на трудовия договор. Твърди, че всички служители при постъпването си на работа при ответника заедно с молбата за постъпване на работа

подписвали и заповед за прекратяване на трудовия договор и молба за напускане. Тъй като ищецът постъпил на работа на длъжността „шофьор“, а при уволнението си изпълнявал длъжността „организатор дейности“, поддържа, че заповедта е подправена и в частта относно длъжността „организатор дейности“, като този ред бил добавен допълнително.

Ответникът е подал отговор на исковата молба в срока по чл.131 ГПК, с който оспорва исковете. Възражава, че трудовият договор е прекратен по взаимно съгласие по молба на ищеца. Ищецът лично бил подал молба за напускане на 07.06.2021г., считано от 01.07.2021г. Управителят резолирал молбата в деня на подаването ѝ със своето съгласие и заповедта за прекратяване била връчена срещу подпис на ищеца на 01.07.2021г. – датата, на която страните са се съгласили трудовият договор да бъде прекратен. Възражава, че трудовият договор между ищеца и ответника е сключен на 25.06.2020г. и от сключването му ищецът заемал длъжността „организатор дейности“. Молбата за напускане и заповедта за прекратяване на трудовия договор били подписани лично от ищеца пред служител на счетоводното дружество, което обслужвало дейността на ответника.

Софийски районен съд, след като взе предвид предявените искове, възраженията срещу тях и доказателствата по делото, намира следното:

Страните не спорят, че са били в трудовото правоотношение, което е било прекратено, считано от 01.07.2021г., със заповед № 210/01.07.2021г. (л.6), издадена от управителя на ответното дружество, на основание чл.325, ал.1, т.1 КТ – по взаимно съгласие. Страните не спорят и по отношение на това, че към датата на прекратяване на трудовия договор ищецът е изпълнявал длъжността „организатор дейности“.

От извършената в съдебно заседание констатация (л.56) по представена в оригинал трудова книжка от ищеца и предвид материалната доказателствена сила на вписванията в трудовата книжка относно обстоятелствата, свързани с трудовото правоотношение (чл.347 КТ), се установява, че с „К.Т.С.Ц.“ ДЗЗД ищецът има два последователно сключени трудови договора – единият, сключен на 23.10.2011г., който е прекратен на 09.04.2013г. на основание чл.325, ал.1, т.1 КТ и следващият е сключен на 01.11.2014г. и е прекратен на 26.06.2015г. на основание чл.325, ал.1, т.4 КТ. С „Т.С.Ц.“ ДЗЗД (ответник по делото) ищецът е сключил следните трудови договори : на 26.06.2015г., като е отбелязано преназначаване и изменение на трудовия договор, който трудов договор е прекратен на 26.06.2020г. на основание чл.325, ал.1, т.4 КТ, и трудов договор от 26.06.2020г., който е прекратен на 01.07.2021г. на основание чл.325, ал.1, т.1 КТ.

При справка в Търговския регистър се установява, че „К.Т.С.Ц.“ ДЗЗД, БУЛСТАТ ***** и „Т.С.Ц.“ ДЗЗД, БУЛСТАТ ***** (ответник по делото) са граждански обединения с поне 90 % дяловото участие на „Ъ.Ц.Т.“, ЕИК: ****.

Фактическият състав на прекратяване на трудовия договор по чл.325, ал.1, т.1 КТ – по взаимно съгласие, включва писмено предложение на една от страните по трудовото правоотношение за прекратяване на договора по взаимно съгласие, като адресатът на предложението следва в 7 – дневен срок да приеме предложението в писмена форма и в същия срок да уведоми другата страна, че предложението ѝ е прието. В случая работодателят, който носи доказателствената тежест да докаже законността на уволнението и предвид атакуване на уволнението в исковата молба с довод за неосъществен фактически състав на прекратителното основание, в тежест на ответника е да докаже, че ищецът е отправил до него писмено предложение за прекратяване на договора по взаимно съгласие, което предложение е било прието в 7 – дневен срок от ответника в писмена форма и че в същия срок ответникът е уведомил ищеца, че предложението му е прието.

По делото като доказателство е приета молба от 07.06.2021г. (л.13), в която е посочено, че изхожда от ищеца, изпълняващ длъжността „организатор дейности“, адресирана до К. „Т.С.Ц.“ ДЗЗД. В нея е посочено, че ищецът моли да бъде освободен от заеманата длъжност по взаимно съгласие, считано от 01.07.2021г. Върху молбата в горния ляв ъгъл е поставена

резолюция „Да се прекрати, считано от 01.07.2021г.“ и е положен подпис и дата 07.06.2021г. Част от текста на молбата е попълнен ръкописно, а именно в частта относно трите имена, ЕГН, заеманата длъжност „организатор дейности“, датата на подаване на молбата – „07.06.2021г.“ и датата, на която се иска договорът да бъде прекратен – „01.07.2021г.“

Ищецът е оспорил представената от ответника молба (становище на л.42 и л.43), като оспорва, че нито подписът е негов, нито е изписвал ръкописния текст в молбата. Твърди, че е възможно подписът му върху молбата да е бил пренесен с техническо средство. Заявява, че е възможно още при постъпването си на работа през 2010г. да се е подписал на празен лист и след това същият да е бил попълнен със съдържание, несъответстващо на неговата воля.

Съгласно изслушаното и прието заключение по съдебно – почеркова експертиза подписът, положен от името на ищеца в молбата за прекратяване на трудовия договор по взаимно съгласие от 07.06.2021г. и подписът срещу думите „работник“ в заповедта за прекратяване на трудовия договор, са положени от ищеца. По отношение на ръкописния буквен и цифров текст, съдържащ се молба за освобождаване по взаимно съгласие, вкл. по отношение на ръкописно изписаната дата на подаване на молбата, вещото лице е дало заключение, че е вероятно този текст да е изпълнен от ищеца.

Видно от заключението, като сравнителни образци вещото лице е използвало : заявление за издаване на документи за самоличност, подадено от ищеца на 20.09.2018г., заявление за издаване на документи за самоличност, подадено от ищеца на 05.10.2018г., адвокатско пълномощно от 05.07.2021г. и трудов договор № 218/25.06.2020г. Ищецът е оспорил заключението, като на първо място е възразил срещу част от използваните сравнителни образци - пълномощно по делото и трудов договор от 25.06.2018г. Ищецът е възразил, че ръкописният текст в пълномощното не бил изпълнен от него, а от упълномощения от него адвокат. Трудовият договор от 25.06.2018г. също не следвало да се ползва като сравнителен образец при изследването, тъй като ищецът е оспорил същия като неавтентичен в частта относно положения от негово име подпис и при заявен от ответника отказ да се ползва от документа, последният не е приет като доказателство по делото. На следващо място ищецът оспорва заключението поради това, че при изготвянето му вещото лице не е снело експериментални образци от ищеца. По отношение на втория довод за некредитиране на заключението при изслушване си вещото лице пояснява, че в неговата практика за правилно изготвяне на заключението не разчита на експериментални образци, защото практиката показвала, че лицето в зависимост от умисъла си и целта, която преследва, променя почерка си. Особено характерно било това при подписите, защото те имали по – малък автентичен материал и по – лесно се променяли. Съдът счита, че невземането на експериментални образци с оглед изявлението на вещото лице, че не се касае за пропуск, а това е оправдано от гледна точка особености при идентификационното изследване, е експертно обосновано. По същество възражението за невземане на експериментални образци се отнася до методиката на изследването, която е от компетентността на вещото лице и предвид даденото обяснение на вещото лице, съдът намира заключението за обосновано. В частта на заключението, която касае полагането на подписи от ищеца върху молбата за прекратяване на трудовия договор и в заповедта за прекратяване на трудовия договор, заключението е категорично, че подписите за положени от ищеца (л.86 – горе). В тази част съдът кредитира заключението, като намира, че същото не се разколебава и от възражението на ищеца срещу използването като сравнителен образец на трудов договор от 25.06.2015г., тъй като неавтентичността на посочения документ не е доказана по делото и не може да се приеме, че последният не е подписан от ищеца. Отделно от това при изследването във връзка с подписа върху оспорените документи вещото лице е ползвал като сравнителни образци още 11 броя подписи (освен оспорения върху трудовия договор) – л.85, като по – голямата част от тях са положени в документация във връзка с издаване на документи за самоличност и затова са безспорни. Ищецът, който носи доказателствената тежест, не доказва подписът му да бил е пренесен с техническо средство върху молбата за прекратяване на трудовия договор по

взаимно съгласие и върху заповедта за прекратяване на трудовия договор.

Във връзка с възражението на ищеца, че около 10 години преди процесното уволнение се е подписал върху празна бланка на молба за прекратяване на трудовия договор по взаимно съгласие по делото по искане на ищеца са разпитани свидетели. Свидетелката Б.Г. съобщава, че ищецът е постъпил на работа при „К. Т.С.Ц.“ ДЗЗД в края на 2011г., когато тя вече работила в дружеството. Ищецът постъпил на работа благодарение на нейния съпруг, като свидетелката познавала ищеца от комуникация в обща компания. Ищецът постъпил на работа на длъжността „шофьор“, а свидетелката изпълнявала длъжността „експерт икономическа дейност“. Тази свидетелка посочва, че при постъпване на работа на определена категория служители, назначавани на длъжност като шофьори, сметосъбирачи, метачи на улицата и тези, които се занимават с миенето, и които били считани за по – нискоинтелигентни хора, им бил предоставян набор от документи, който съдържал молба за постъпване на работа, длъжностна характеристика, молба за отпуск и молба за напускане. Посоченият набор от документи бил изготвен от служба „Труд и работна заплата (ТРЗ)“. Когато ищецът постъпил на работа, свидетелката му посочила документите, които трябва да подпише и да предаде в служба ТРЗ. При постъпването си на работа ищецът подписал посочения набор от документи, като свидетелката видяла, че ищецът е разписал длъжностна характеристика, молба за отпуск и молба за напускане по взаимно съгласие, защото такива били изискванията на работодателя и ако не подписал посочените документи, щели да го върнат. След това ищецът предал посочените документи в служба ТРЗ. Посочва, че през 2011г. наименованието на дружеството е било „К. Т.Ц.“, а след това имало промяна в наименованието. Посочва, че договорите при ответника се сключвали като срочни – докато трае договорът за концесия, след това обичайно се сключвал нов трудов договор във връзка с новия договор за концесия и служителите се преназначавали. Свидетелката посочва, практиката при постъпване на работа служителят да подписва и празна бланка за молба за напускане била въведена през 2011г. със създаване на служба ТРЗ. Преди това от 2009г. до 2011г. нямало такова практика, като през посочения период документите на постъпващите на работа се обработвали от счетоводно дружество.

Като свидетел по искане на ищеца е разпитан и В.А.. Той съобщава, че работил като шофьор в „Т.“ от 2011г. до към 2014г. – 2015г. Когато свидетелят постъпил на работа, ищецът вече работил в дружеството. Документите, които подписал при постъпване на работа били молба за постъпване на работа, молба за отпуск и молба за напускане. Заявява, че при напускането на работа не бил подал молба за напускане, защото такава вече бил подписал без попълнена дата още при постъпване на работа и още тогава я предал в отдел „ТРЗ“. Заявява, че не знае дали и останалите му колеги са подписвали молба за напускане при започване на работа, но съобщава, че поначало документите, подлежащи на подписване при постъпване на работа, са в комплект, който се получава от служба „ТРЗ“.

По делото по искане на ответника е разпитана като свидетел М.К.. Тя съобщава, че от 2015г. работи като „специалист ТРЗ“ при „Д.Ф.“ ООД, което дружество извършва счетоводно обслужване на десет дружества, чийто предмет на дейност включва сметоизвозване в гр. София. Във връзка с работата си е участвала в назначаването на служители в К. „Т.С.Ц.“ ДЗЗД. Тя посочва, че познава ищеца като служител на посоченото дружество, който изпълнявал длъжности като контролор, организатор дейности, шофьор. Последният сключен от ищеца трудов договор бил от 2020г. На 26.06.2020г. изтекъл договорът със Столична община и от същата дата се сключили нови трудови договори за срок от 5 години. С посочения трудов договор от 26.06.2020г. ищецът бил назначен на длъжност „организатор дейности“. Свидетелката посочва, че трудовият му договор бил прекратен по взаимно съгласие през лятото на 2021г. Молбата на ищеца за напускане по взаимно съгласие била подадена лично от ищеца на гише, обслужвано от свидетелката. Последната занесла молбата на управителя на дружеството. В законоустановения срок управителят одобрил молбата, като я резолирал с „да“. След това свидетелката уведомила

ищеца за това, че молбата му е уважена и го информирала кога следва да представи трудовата си книжка за оформяне и кога ще получи заповедта за прекратяване. Свидетелката посочва, че при постъпване на работа при К. „Т.С.Ц.“ ДЗЗД от служителите биват попълвани молба за назначаване, длъжностна характеристика, служебна бележка за инструктаж за техниката и безопасност. В комплекта от документи при постъпване на работа нямало молба за напускане по взаимно съгласие, нито молба за отпуск.

С оглед обсъдените по – горе свидетелски показания на Б.Г. се установява, че при постъпването си на работа през 2011г. заедно с молба за постъпване на работа ищецът е подписал и молба за напускане. Съобщеното от свидетелката Г. намира потвърждение и в показанията на св. В.А., който съобщава, че при постъпването си на работа през 2011г. била установена практика от служба ТРЗ в комплекта документи при постъпване на работа служителите на длъжността „шофьор“, на която длъжност постъпил на работа и ищецът, да се подписва и молба за напускане на работа с непълнена дата. Така дадените показания се отнасят до постъпването на работа на ищеца при „К.Т.С.Ц.“ ДЗЗД, което дружество е различно от ответното дружество. Не намира потвърждение в доказателствата по делото тезата на ищеца, че подписаната при постъпване на работа през 2011г. при „К.Т.С.Ц.“ ДЗЗД молба от ищеца за напускане е именно приетата като доказателство по делото молба за прекратяване на трудовия договор по взаимно съгласие. Приетата като доказателство молба е адресирана до ответното дружество с наименование „Т.С.Ц.“ ДЗЗД, което е учредено с договор от 02.06.2014г. (л.116 и сл. от делото). Към 2011г., към която дата се отнасят показанията на св. Г. и на св. А., не е съществувало ответното дружество, чието наименование е „Т.С.Ц.“ ДЗЗД, поради което е невъзможно подписаната от ищеца през 2011г. молба за напускане да е същата, която е приета като доказателство по делото, защото видно от напечатания текст, последната е адресирана до „Т.С.Ц.“ ДЗЗД. Сочената от св. Г. и св. А. практика, изразяваща се в изискването при постъпване на работа определна категория служители да подписват молба за напускане без попълнена дата, според техните свидетелски показания е създадена и поддържана от служба ТРЗ при работодателя. Според показанията на св. К. към 2015г. и след това администрирането на документите, свързани с трудовите правоотношения на служителите при ответника, се извършва от отделно счетоводно дружество, а не от служба ТРЗ при работодателя. Показанията на свидетелката К. са категорични относно това, че ищецът лично на гише е подал молба за прекратяване на трудовия договор през лятото на 2021г. Показанията ѝ съдът намира за последователни, конкретни и съответни на останалите доказателства по делото и затова ги кредитира. Личното подаване от ищеца на молбата за прекратяване на трудовия договор по взаимно съгласие през лятото на 2021г. (съгласно показанията на св. К.) е в подкрепа на извода, че молбата е попълнена със съдържание, което съответства на волята на ищеца за прекратяване на трудовия договор при посочените в молбата условия. Предвид личното подаване на молбата за прекратяване на трудовия договор през лятото на 2021г. и от установеното, че ищецът е подписал молбата (съгласно заключението на вещото лице, което се кредитира от съда в тази част) следва, че е налице валидно волеизявление на ищеца за прекратяване на трудовия договор по взаимно съгласие. При това ирелевантен при разрешаване на настоящия спор е въпросът дали ищецът лично е изпълнил ръкописния текст върху молбата за прекратяване на трудовия договор по взаимно съгласие, защото от значение за формалната доказателствена сила на молбата е дали същата е подписана от ищеца и дали съдържанието ѝ съответства на неговата воля. Ръкописният текст в молбата може да е попълнен и от друго лице, но при условие че ищецът я е подписал и с личното ѝ подаване е изразил съгласието си с волеизявлението, обективизирано в нея, следва, че е налице валидно предложение от ищеца по смисъла на чл.325, ал.1, т.1 КТ. При това неопровергана е формалната доказателствена сила на приетата като доказателство по делото молба по чл.325, ал.1, т.1 КТ от 07.06.2021г.

Установява се от записаното върху молбата, че още на същия ден работодателят

писмено е приел предложението на ищеца, като е резолирал молбата с одобрение за прекратяване на трудовия договор, считано от 01.07.2021г. Ищецът е бил уведомен в 7 – дневен срок, че молбата му е одобрена, което се установява от показанията на св. К..

Предвид горното съдът приема, че е изпълнен фактическият състав на прекратителното основание по чл.325, ал.1, т.1 КТ и трудовият договор е законосъобразно прекратен. При това искът по чл.344, ал.1, т.1 КТ е неоснователен и следва да се отхвърли. Това обуславя неоснователност и на искове по чл.344, ал.1, т.2 и т.3, вр. чл.225, ал.1 и ал.2 КТ, които също следва да се отхвърлят.

По разноските:

При изхода на делото ответникът има право на поисканите разноски за юрисконсултско възнаграждение, чийто размер съдът определя на 100 лева съгласно чл.78, ал.8 ГПК, вр. чл.23, т.1 НЗПП.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ исковете по чл.344, ал.1, т.1, т.2, т.3, вр. чл.225, ал.1 и ал.2 КТ, предявени от Б. Р. С., ЕГН *****, съдебен адрес : ***** – адв.И.П., срещу „Т.С.Ц.“ ДЗЗД, БУЛСТАТ *****, със седалище и адрес за управление : *****, за признаване за незаконно и отмяна на уволнение, извършено на основание чл.325, ал.1, т.1 КТ със заповед № 210/01.07.2021г., издадена от управителя на ответното дружество, за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност „организатор дейности“ и за заплащане на сумата от 950 лева – обезщетение за започване на по – ниско платена работа за периода от 02.07.2021 г. – 02.08.2021 г., ведно със законната лихва от 14.07.2021г. (дата на подаване на исковата молба) до окончателното плащане и за сумата от 8000 лева – обезщетение за оставане без работа поради уволнението за периода 03.08.2021г. – 02.01.2022г., ведно със законната лихва от 14.07.2021г. (дата на подаване на исковата молба) до окончателното плащане..

ОСЪЖДА Б. Р. С., ЕГН *****, съдебен адрес : ***** – адв.И.П., да плати на „Т.С.Ц.“ ДЗЗД, БУЛСТАТ *****, със седалище и адрес на управление : ***** на основание чл.78, ал.3, вр. ал.8 ГПК сумата от 100 лева – разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му.

Съдия при Софийски районен съд: _____